

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ.

(Διήγημα)

A.

Ἦραϊάν τινά ἐσπέραν περὶ τὴν 10. ὥραν Μ. Μ. ἀνὴρ ἡλικίας τριάκοντα μέχρι τριάκοντα δύο ἐτῶν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, κανονικὸς τοὺς χαρακτῆρας καὶ εὐγενὴς τὴν μορφὴν, ἔκρουε τὴν θύραν οἰκήματός εἰς τοῦ ὁποίου τὸ μεσαῖον πάτωμα ἀμυδρὸν μόνον ὑπέφωσκε φῶς· ὑπηρετῆς τις ἦνοιξε, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς τὸν παραμικρὸν νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸν θυρωρὸν λόγον, σημειῶν ὅτι ὁ εἰσελθὼν ἦν οἰκεῖος. Ἀναβὰς κλίμακα μεγαλοπρεπῆ ἔφθασεν εἰς διάδρομον φέροντα εἰς δύο δωμάτια εἰς τὸ ἀριστερόθεν τῶν ὁποίων εἰσῆλθε. Τὰ ἐν αὐτῷ κομψὰ ἐπιπλα καὶ ἡ ἐπὶ τούτοις ἐπικρατοῦσα καθαριότης καὶ τάξις, ἐδείκνυν τὴν φιλοκαλίαν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ.

Νεῆνις ἡλικίας δέκα ἐννέα μέχρις εἴκοσι ἐτῶν, ἦτον ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλίντρου, φοροῦσα κοιτωνίτην λευκὴν, ἐσφιγμένον περὶ τὴν ὀσφύν αὐτῆς διὰ ζώνης ἐπίσης λευκῆς· ἡ καστανὴ καὶ πλουσία κόμη της ἦτον ἐρριμμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, τῶν ὁποίων τὸ ἄνω μέρος ἀνοικτὸν ὄν, παρίστα τὴν λευκότητα ἀγάλματος ἑλληνικοῦ· οἱ ἀλαβάστρινοι βραχίονες καὶ αἱ χιονώδεις καὶ λεπταὶ αὐτῆς χεῖρες, κρεμάμεναι ἐκκτέρωθεν τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ὁ μικρὸς αὐτῆς ποὺς διὰ λευκοτάτης περικνημίδος περιβεβλημένος, παρῆχον Πραξιτελείου γραφίδος λαμπρὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀπεικόνισμα. Ὁ εἰσελθὼν ἐθεώρησεν ἐκστατικῶς τὴν νεάνίδα, μειδιῶν δὲ ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της, πλησιάσας αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἡ κοιμωμένη ἀφυπνίσθη πάραυτα, προσηλώσας καὶ αὐτὴ μετ' ἀγαλλιᾶσεως τοὺς ὡραίους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ ἀνδρός.

— Πόσον ἡργήσες, Γεώργιε, εἶπεν, ἐνῷ ἔσφιγγε εἰς τὰς λευκὰς αὐτῆς χεῖρας τὴν χεῖρα τοῦ φίλου της.

— Ναί, εἶχα ὀλίγην ἐργασίαν, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γεώργιος, μὲ συγχωρεῖς βεβαίως δι' αὐτὸ Ἑλένη μου;

— Ὡς συγχωρεῖ ὁ μαθητὴς τὸν τροφодότην του ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ δεῦτερον, ἀπήντησεν αὕτη, ἀλλ' ἐάν δὲν ἀπατώμαι εἰς σὲ ἀπόψε συμβαίνει τι ἔκτακτον, φίλτατε!

— Ἐκτακτὸν! ἀπατάσαι, φιλάττη μου, δὲν μὲ συμβαίνει τὸ παραμικρὸν.

— Γεώργιε, μὲ κρύπτεσαι, ἀναγινώσκω ἀρκετὰ καλῶς εἰς τὸ πρόσωπόν σου τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν ὑποφέρει ἡ καρδιά σου· ὁ ὀφθαλμὸς γυναικὸς ἐρώσεως εἶναι τὸ μόνον ἀληθὲς μικροσκοπίον, φίλε μου.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ σοὶ εἶπον ὅτι δὲν ἔχω τίποτε!

— Καὶ ἀφοῦ ἐγὼ δις σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἔχεις!

— Ἀς ἰδῶμεν ποῖος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ ἀνὴρ μειδιῶν.

— Ναί, ἄς ἰδῶμεν, εἶπεν ἡ γυνὴ ἐγερθεῖσα.

— Μὲ ἀγαπᾷς, Ἑλένη μου;

— Περισσότερον παρὰ ποτέ.

— Ἐ, λοιπὸν, φιλάττη μου, πᾶν ὅ,τι δύνῃς νὰ ἔχω, ἢ πᾶν ὅ,τι ἔχω τέλος πάντων, τὸ ἐξαλείφει ὁ ἔρωσ σου, ἰδοῦ.

— Ἐ, καὶ μὲ τοῦτο μὲ ἐξωμολογήθης πῶς ὑποφέρεις!

... Ὅχι, φίλε μου, ὄχι. Ἀπόψε δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀφήσω ν' ἀναχωρήσῃς, ἐάν δὲν μὲ εἴπῃς τῶν θλίψεων σου τὸ αἷτιον.

— Πλὴν, Ἑλένη μου!...

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ αἷτιον ὅπερ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐμπροσθέν μου σὲ καθιστᾷ περίλυπον, ἐπανέλαβεν ἡ νεῆνις ἐπιμένονσα. Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι ἡ Ἑλένη θέλει παύσει νὰ ἐνδιαφέρηται ποτέ περὶ σοῦ!

— Πλὴν, δὲν ἔχω τίποτε!

— Δὲν ἔχεις τίποτε! Ὁραία τῇ ἀληθείᾳ ἀπάντησις!... Δὲν ἔχεις τίποτε! δηλαδὴ ἔχεις πολλὰ. Ὑποφέρεις!... λησμονεῖς ὅμως ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη μυρίας διεγείρει ἐν ἐμοὶ ὑποψίας!

Ὁ Γεώργιος ὅμως ὅστις ἐπεθύμει ν' ἀλλάξῃ ὁμιλίαν:

— Πόσον ὡραία εἶσαι ἀπόψε Ἑλένη μου, εἶπε· τῇ ἀληθείᾳ ὁμοιάζεις. . . .

— Ἀκουσον, εἶπε, διακόψασα αὐτὸν ἡ Ἑλένη, μετ' ὀλίγον θὰ μὲ ἀφήσῃς μόνην καὶ μάλιστα μὲ τὴν δεινὴν δι' ἐμὲ ιδέαν, ὅτι ἀπῆλθες πάσῃς χωρὶς νὰ συγκαινωνήσῃς καὶ ἐμὲ εἰς τὰ μυστικά σου.

— Αἶ, ὡραία μου τύραννος, καθὼς βλέπω δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀποφύγω τὰς ἀπαιτήσεις σου. Ἡ βασιανίζουσα μὲ ὅμως θλίψις εἶναι πολλὰ μικρὰ ἀπέναντι τῆς εὐδαιμονίας ἣν ἀπολαμβάνω εὐρισκόμενος πλησίον σου.

— Ἡργίτες πάλιν! τῇ ἀληθείᾳ ὁμοιάζεις τὸν ἀστρονόμον ἐκεῖνον, ὅστις καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν εὐρίσκετο κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου του, μήπως τὸν ἐρωτήσῃ τις περὶ τῶν ἀστέρων περὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν εἶχεν ιδέαν ὁ ταλαίπωρος.

— Ἰδοῦ, φίλη μου, εἶπε τέλος ὁ Γεώργιος· αὐριον πρέπει νὰ πληρώσω μερικὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλω μὲν, δὲν ἔχω ὅμως.

— Ὅφείλεις χρήματα! ἔκραζεν ἡ νεαρὰ κόρη. Ἀ, Γεώργιε! πῶς καταδέχεσαι νὰ ἐξευτελιζῇσαι! . . . Ἀγνοεῖς ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀνὴρ καθίσταται ἐλάχιστος ἀπέναντι τοῦ δανειστοῦ του! Καὶ ἔπειτα, ὅπως πάσχει εὐγενὴς ψυχὴ προσβαλλομένη ὑπὸ τῶν τυπικῶν ἐκείνων καὶ χυδαίων φράσεων «μὲ χρεωστεῖς, πρέπει νὰ μὲ πληρώσῃς!» Ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρὰ, ἀλλὰ νὰ μὴ τὴν διακοινώσω εἰς σὲ, μὲ εἶναι ἀδύνατον. Σὲ καταδικάζω πρὸ πάν-

των όμως, διότι είχες πάλιν ανάγκην χρημάτων και δὲν ἀπευθύνῃς πρὸς ἐμέ.

— Πρὸς σέ, Ἑλένη μου!

— Πῶς; παράλογον σέ φαίνεται! Προτιμώτερον λοιπὸν σοὶ εἶναι νὰ ἐξουτελίῃσαι ἐμπροσθεν ἀνθρώπου δύναμἐνόν νὰ σέ καταστρέψῃ ἀνθ' ἐνὸς νομίσματος, ἢ ἐμπροσθεν νεκρὸς τῆς ὁποίας ἡ καρδία τίθεται ὑπὸ τοὺς πόδας σου ὥστε σὺ νὰ μειδιᾷς; Ἐπειτα, ἔστω και ὅτι ἐλάμβανες πᾶν ὅ,τι είχα, δὲν μοὶ ἔμεινεν ἐπὶ τέλους ὁ ἔρως σου, ὁ ἔρως σου αὐτός, Γεώργιε, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ προσφέρῃ βασιλεία και ἑκατομύρια, ὄνειρα μὲν δι' ἄλλους, δι' ἐμέ όμως πραγματικότηας;

Ὁ Γεώργιος ἐπλησίασε πάραυτα και ἐγονιπέτησε πρὸ τῆς ἐρωμένης του, ὁσπασθεὶς δὲ τὰς λευκάς αὐτῆς χεῖρας:

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπήντησε μετὰ συγκινήσεως, ἀπὸ τοὺς ὀνείρους μου τοὺς γλυκεροὺς μοὶ ἔφερες εἰς πραγματικότηας, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ καταβίβασες εἰς τὴν γῆν. Σὲ ἐλύπησα, φιλότατή μου, τὸ βλέπω, ἐλύπησα σέ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ καταστήτῃς εὐτυχῇ, και τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν νὰ βλέπω μὲ τὸ μειδίημα ἐκεῖνο εἰς τὰ χεῖλη, ὅπερ μεταφέρει τὸν ἀνθρωπὸν εἰς ζωὴν πλήρη ἀγνώστων εὐωδιῶν και ἀγνώστων ἐντυπώσεων. Μὲ συγχωρεῖς όμως, Ἑλένη μου, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Ἑλένη κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της πόσον τὸ ποσὸν τοῦ χρέους του, ὅσον και τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐχρεώσται τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ἐντοσούτῳ τρεῖς ὥραι παρήλθον μετὰ τὸ μεσονύκτιον και ἡ Ἑλένη ἠναγκάσθη νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Γεώργιον ὅτι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ, τότε ὁ ἀνθρωπὸς ποῖον θέλετε νὰ καταρᾶται; τὸ ὥρολόγιον, ὅπερ γνωστικώτερον και τακτικώτερον αὐτοῦ τὸν φέρει πολλάκις εἰς συνάισθησιν τῶν καθηκόντων του.

Και τῷ ὄντι, παρέρχονται πολλάκις ὥραι τὰς ὁποίας νομίζομεν στιγμὰς, ἐβδομάδες τὰς ὁποίας νομίζομεν ἡμέρας, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, παρέρχεται ἐν ὁλόκληρον ἔτος τὸ ὁποῖον ὁ ἀνθρωπὸς νομίζει μίαν μόνην στιγμὴν, και τοῦτο, διότι ἡ ψυχὴ ἡμῶν παρασύρεται εἰς ἄλλας ἐκστάσεις, και μετ' εὐδαιμονίας ἀφ'αὐτοῦ ἐνασμενίζεται παρασυρομένη εἰς ἀτμοσφαῖραν πλήρη ἀρωμάτων και πολυθελγῆτρων εἰκόνων.

— Ὀλίγον εἰσέτι νὰ μείνω, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὀλίγον εἰσέτι και ἀναχωρῶ. . . .

Ἡ Ἑλένη όμως ἤτις ἐγνώριζεν ὅτι τὸ ὀλίγον τοῦ Γεωργίου και ὀλίγιστον δι' αὐτὴν ἦτο μία ὁλόκληρος νύξ,

— Γεώργιε, εἶπε, Γεώργιε, μὴ τρέλλας ὑπαγε σέ καθευεύω.

Και όμως τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης ὠμίλουν τὰ χεῖλη, ὅχι όμως και ἡ καρδία.

Ἡ Ἑλένη ἠγάπα εἰς ἄκρον τὸν Γεώργιον, αὐτὸς ἦτον ἡ ἰδία της ὑπαρξίς, αὐτὸς τὴν ἔφερον εἰς ἐκστασιν θεῖαν, οὐ-

ρανίαν, τὴν καθίστα εἰς ἑαυτὴν βασίλισσαν· ποτὲ όμως χάριν τοῦ ἔρωτός της, μὲ ὅλον τὸν ὁποῖον ἔφερον οὗτος σάλον, ποτὲ δὲν παρεξέτράπη τῶν καθηκόντων της.

— Τοῦλάχιστον ἓνα ἀσπασμὸν, ἔκραξεν ὁ Γεώργιος, ἐνῷ δάκρυα, δάκρυα ἔρωτος κατέβρεχον τὰς παρειάς του.

— Ἀσπασμὸν! ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη· ὦ! ὄχι! ὄχι! ἀδύνατον· και ἀπέστρεψε πάραυτα τὸ πρόσωπον μὴ δυνθεῖσα νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— Ὡ! ἓνα ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ἐρατεινοῦ ἐκείνου μετώπου σου, Ἑλένη μου, και εὐθὺς ἀναχωρῶ. . . .

— Ἀδύνατον, Γεώργιε, ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ διατί λοιπὸν ἀποφεύγεις τὸν ἀσπασμὸν μου; και ἐπλησίασεν αὐτὴν πλείοτερον, ἐνῷ εἰς τὰς ἐρυθρὰς αὐτοῦ παρειὰς ἐζωγραφίζετο τῆς καρδίας του ὁ σάλος.

— Διατί; ἔκραξεν ἡ Ἑλένη, διατί; διότι ἓνα ἀσπασμὸν σου θὰ τὸν πληρώσω διὰ μυρίων.... διότι θὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν ὥραϊαν ἐκείνην κεφαλὴν σου και θὰ τὴν φέρω ἐπὶ τοῦ στήθους μου!.... ὦ! ναί! και εἶμαι ἱκανὴ νὰ μένω εἰς τοιαύτην θέσιν μέχρι τῆς πρωῒας, μέχρι τοῦ ἐρχομένου ἔτους, Γεώργιε!.... ἀλλ' ὄχι! Θεέ μου, ἤμαρτον!..... φύγε, ταλαίπωρε, φύγε.... μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ πράξω ἔγκλημα! Φύγε σέ λέγω, μὴ ἀντὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ λάβω ἔπειτα τὰς κατάρας του!....

Και ἀδρανὴς κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου κάτωχρος.

Ἡ Ἑλένη εἶχε λειποθυμήσει· ὁ Γεώργιος ἔσπευσε νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην της.

Τὰ ὅσα ἐδιηγήθημεν συνέβησαν τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Γεώργιος εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του ὡχρὸς και σύννους. Τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἦτο δωμάτιον οἴκου μεγαλοπρεποῦς εἰς μίαν τῶν κυριωτέρων συνοικιῶν τοῦ Πέρα.

Περὶ τὴν 10 Π. Μ. ὁ ὑπὸνέτης του εἰσήγαγεν ἀνθρωπὸν γηραλαῖον· ὁ Γεώργιος προσποιηθεὶς ἀταραξίαν ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν προσελθόντα και νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν κάθισμα.

Μετὰ δὲ τὰς ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις:

— Ἐλαβον, Κύριε, τὴν ἐπιστολὴν σας, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γεώργιος, δυστυχῶς όμως δὲν δύναμαι νὰ σᾶς πληρώσω, πρὶν παρέλθῃ ἡ ἐβδομάς.

— Πῶς; κύριε! ἔκραξεν ἐκπληκτος ὁ γέρον; νὰ μὲ πληρώσητε!....

— Βεβαίως, φίλε μου· αἱ περιστάσεις δὲν μὲ τὸ συγχωροῦν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ἦλθον νὰ σᾶς εὐχαριστήσω....

— Γνωρίζω πόσον εἶσθε εὐγενής, ἀγαπητέ μου, και ὅτι δὲν θέλετε μὲ βιάσει, τὸν διέκοφεν εἰπὼν ὁ Γεώργιος.

— Ἀλλὰ, κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, ἐπανελάβην ὁ γηραλᾶτος ἀνὴρ, πρέπει νὰ συνεννοώμεθα καλλίτερον.... Σήμε-

ρον τὸ πρῶτ', εἰς ὑπηρετὴς ἐλθὼν μοι ἐνεχείρισε φάκελλον ἐμπεριέχοντα τὸ ὅποιον μοι χρεωστεῖτε ποσὸν χωρὶς νὰ περιμείνῃ νὰ λάβῃ ἀπόδειξιν.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἐννεός· ἠτένισε καλῶς τὸν γέροντα φοβηθεὶς μὴ ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρεφρόνησεν· ἐξ ἐναντίας ὅμως παρατήρησεν ὅτι ὁ γέρον πτωχότης του εἶχεν ἀρκετὰ καλῶς κατὰ τὴν ὑγείαν καὶ ἀρκετὰ καλλιτέρον κατὰ τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ποῖος ὑπηρετὴς ἦτον αὐτός; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους συνελθὼν.

— Ἀγνοῶ νομίζω ὅτι ἦτον ξανθὸς τις Χῖος.

— Ξανθὸς τις Χῖος! εἶπε, καὶ ἔκρουσε πάραυτα τὸ μέτωπόν του [διὰ τῆς χειρός, μηχανικῶς δὲ λαβὼν τὸ ἔγγραφο ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος τῷ εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ γέρον τοκιστής, ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἵδους του, μὴ δώσας οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὴν ἐμφαινόμενην ταραχὴν τοῦ Γεωργίου, ἀνεχώρησεν εὐτυχής, διότι ἐκράτει τὰ χρήματά του, ὡς ἐραστὴς τὴν ἐρωμένην του, εἰς τὸν κόλπον του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γέροντος:

— Πάντοτε ἡ αὐτή! πάντοτε ἡ ἰδίᾳ! ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος κάτωχρος. Καὶ ἐγὼ! ἐγὼ τί τῇ προσέφερα ὡς ἀντάλλαγμα! Θεέ μου! Θεέ μου!.... Καὶ αὐτὴ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ παραμικρόν! νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε! ὦ! αὐρίον πρέπει.... Ὅχι, σήμερον! ναί, σήμερον ὀφείλω νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἰδέαν μου! πρέπει νὰ τὴν νυμφευθῶ!....

Καὶ πάραυτα ἔπесεν ἐφ' ἐνὸς καθίσματος, καλύψας διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πρόσωπον. Μετ' ὀλίγον αἱ ἀποσυρθεῖσαι χεῖρες του ἦσαν ὑγραί. Ὁ Γεώργιος ἔκλαυσεν.

Ἡ Ἑλένη ἐγεγρεῖσα τὸ πρῶτ' ἠσθάνθη κόπῳσιν καὶ ἀδράνειαν εἰς τὸ σῶμά της, καὶ ταραχὴν ἄγνωστον εἰς τὴν ψυχὴν της. Ἡ ἀδιαθεσίᾳ της αὕτη εἰς μυρίας τὴν ὤθησεν ἀνησυχίας, ἐπὶ τέλους ὅμως παρεδέχθη ὅτι ὁ χθεσινὸς τῆς καρδίας της σάλος ἦτο τὸ αἶτιον ταύτης· ἔσπευσε δὲ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν της πραγματοποιοῦσα ταχέως τὴν ἰδέαν της. Ἐκραξε λοιπὸν πάραυτα τὸν πιστὸν αὐτῆς ὑπηρετὴν ξανθὸν Χῖον, ἐρμηνεύσασα δ' αὐτῷ τὸν οἶκον τοῦ γέροντος δανειστοῦ, τὸν ἐξαπέστειλεν ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Γεωργίου τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον ὤφειλεν ὁ ἐραστής της, ἦτο δὲ τοῦτο ὀκτῶ χιλιάδες γροσίων, τὸ τελευταῖον ψυχίον τῆς κληρονομίας της.

Ὁ Γεώργιος ἦτον υἱὸς πατρὸς εὐκαταστάτου μὲν κατ' ἀρχάς, μετ' ἔπειτα ὅμως πτωχεύσαντος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ πτωχεύσις καταστάσα συρμάς εἰς τὸν ἐμπορικὸν κύκλον ἡμῶν, οὐδενὸς ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος καὶ προσέβαλε τὴν ὑπόληψιν, ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Γεώργιος ἔχαιρε τὴν εὐνοίαν τῆς κοινωνίας ταύτης τῆς ὁποίας πλείστοι εἰσὶν οἱ κλητοί.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους τῶν ὧν διηγούμεθα, ἐγνώρισε τὴν Ἑλένην, νεάνιδα ὀρφανήν, συζῶσαν μὲ μίαν τῆς συγγενῆς εἰς

τὸν οἶκον ὅνπερ τῇ ἀφῆκεν ὁ πατήρ της κληροδότημα, ζῶσαν ὅμως ἀνέτως. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συγγενοῦς της ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ· αἱ κοινωνικαὶ ὁμοίαι τοῦ νέου σχέσεις αἰείποτε ἐνέβαλον ἐμπόδια εἰς τὸν σωτήριον καὶ φιλάνθρωπον σκοπὸν του, κατ' ὃν ἐγένετο προσάτης καὶ σύζυγος νεάνιδος ὀρφανῆς ὡς ἡ Ἑλένη. Ναὶ μὲν, δὲν καθίστατο πλούσιος νυμφευόμενος αὐτήν, ἡδύνατο ὅμως νὰ καυχῇθῃ ὅτι ἐλάμβανε σύζυγον τῆς ὁποίας τὰ ἠθικὰ προτερήματα ἡδύναντο νὰ παραβληθῶσι μετὰ τῆς καλλιτέρας προικοφόρου νεάνιδος, τὸ δὲ κάλλος της μὲ τὸ ὡραϊότερον ψυμμιθιωμένον πρόσωπον ἀριστοκρατίδος νέας.

Ὁ Γεώργιος ἐγνώριζεν ὅτι νυμφευόμενος τὴν Ἑλένην, οἱ ἀριστοκράται αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἤθελον οἱ μὲν ἀπαρνηθῇ τὴν μετ' αὐτοῦ συγγένειαν, οἱ δὲ διαρρήξαι πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἑλένη δὲν προσέφερε τῷ συζύγῳ της χρήματα. Διατὶ ἄρα νὰ μὴ δυνηθῇ ν' ἀποτινάξῃ τὰς τοιαύτας προλήψεις καὶ νυμφευθῇ τὴν νεάνιδα; Διότι ὁ ἔρως εἰς ψυχὰς τινὰς κατέστη φαντασία τις ἰδανικὴ, ὡς ὁ καπνὸς ὁ ὑπὸ τῆς παραμικρᾶς τοῦ ἀνέμου πνοῆς διαλυόμενος. Ὁ ἄνθρωπος διαμένων ἐπὶ τινὰς ὥρας παρὰ τῇ ἐρωμένῃ του, παρὰ τῇ γυναικὶ ἐκείνῃ ἥτις τὸν φέρει εἰς ἔκστασιν μοναδικήν, ἥτις τὸν καθιστᾷ πρὸς στιγμήν κύριον ἐνὸς παραδείσου, εἶναι ἱκανὸς ὅλον τὸ αἶμά του σταγόνᾳ πρὸς σταγόνᾳ νὰ τὸ προσφέρῃ δι' ἐν τῆς ἐρωμένης του μειδίαμα· καὶ ὅμως μετὰ μίαν ἡμέραν, μετὰ μίαν ὥραν, λησμονῶν τὰ πάντα, χάριν παραμικρᾶς ὑλικῆς ἀπολαύσεως, στέλλει εἰς τὸν Σατὰν τὸ πρόσωπον, ὅπερ χθὲς ἀνεδίβαζεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ὑψίστον. Δυστυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα αὐτήν, δυστυχῶς διὰ τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας αἵτινες ἀφιερῶνται εἰς μίαν ὑπόσχεσιν, εἰς ἓνα ὄρκον, ὑπάρχουσι τῶν ἄνθρωπων τοιοῦτοι εἰς τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Γεώργιος. Διατὶ ὅμως, ἐνῷ ἐγνώριζε τὴν ὁποίαν ἔτρεφεν πρὸς τοὺς συγγενεῖς του, ἢ μάλλον πρὸς τὰς προλήψεις αὐτῶν συμπάθειαν, νὰ μὴ παραιτηθῇ τῆς Ἑλένης; Νὰ παραιτηθῇ νεάνιδος ὠραίας, καὶ μάλιστα ὀρφανῆς, ἀγαπῶσιν αὐτόν!.... ὦ, τὸ τοιοῦτον, οἱ τῆς ἐποχῆς μας νεανίσκοι ἤθελον τὸ θεωρῆσαι γελοῖον!

Ὁ Γεώργιος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του πολλάκις περιῆλθεν εἰς στενοχωρίαν χρηματικὴν, καὶ ὀποκιμώμενος τὸ ἐσπέρας ἐσυλλογιζέτο τὰ ὅποια θὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τὴν πρῶτάν πρόσωπα, ἅτινα ὅμως, προηγουμένως κατόρθου καὶ ἐμάνθανεν ἡ Ἑλένη. Ὅποῖαν τῶν ἐὺδαιμονιᾶν αἰσθάνεται ἐρώσα καρδίᾳ προλαμβάνουσα τοῦ προσφιλοῦς της προσώπου τὰς ἐπιθυμίας καὶ πραγματοποιοῦσα αὐτάς! διὸ τὸ πρῶτ' ἐγειρόμενος τῆς κλίνης του ὁ Γεώργιος ἔβλεπε τοὺς δανειστάς του μὲ μειδιῶντα πρόσωπα νὰ τῷ ἀπονέμουν τὰς εὐχαριστήσεις των διὰ τὴν ταχείαν τοῦ χρέους του ἀπότισιν, ἔμενεν ὅθεν ἐκστατικὸς, ὅτε πηγαινῶν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἑλένης ἐμάνθανε πάλιν τὸν σωτήρᾳ του ἄγγελον.

— Πάντοτε ἡ ἰδία, πάντοτε ἡ εὐγενὲς ψυχὴ σου θὰ μὲ δίδῃ δείγματα καρτερίας! Πάντοτε ἡ σκιά σου θὰ μὲ προστατεύῃ;

— Ἡρξισες πάλιν! Βλέπεις, μεγάλην τάχατε σοὶ ἀπένειμα ἐκδούλευσιν! ἀπῆντα καὶ ἡ Ἑλένη μειδιδῶσα. Πλὴν γνωρίζεις, κύριε, ἔλεγεν αἴφνης, ὅτι προσβάλλεις τὸ φύλλον μας! ἢ μήπως νομίζεις ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐπροώρισε διὰ τὸν ὅποιον μερικοὶ ἄνδρες μᾶς ὑποθέτουν προορισμόν!

Ὁ Γεώργιος μετὰ τὴν τελευταίαν χρηματικὴν δι' αὐτὸν βοήθειαν τῆς ἐρωμένης του ὠρκίσθη νὰ μὴν εἴπῃ πλέον εἰς αὐτὴν τὸ παραμικρὸν περὶ χρέους· ἀλλ' ἦτο πλέον ὀργᾶ, διότι ἡ Ἑλένη ἐξαντλήσασα ἅπασαν τὴν χρηματικὴν αὐτῆς περιουσίαν εἶχεν ὑποθηκέυσει καὶ τὸν οἶκόν της.

Ὁ Γεώργιος ὅμως τὴν ἡγάπα, ὁ Γεώργιος ἐπρόκειτο νὰ τὴν νυμφευθῇ· τί λοιπὸν ἤθελε ἡ Ἑλένη τὰ χρήματα καὶ τὸν οἶκον;

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΕΝΕΤΟΙ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΙ.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, οἱ Ἕλληνες καίτοι ἀνῆλθες πρὸς τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους, ἐσεβάσθησαν ὁμῶς τὸν Ἀντήνορα (α) καὶ τὸν Αἰνεΐαν (β), διότι οἱ ἡγεμόνες οὗτοι εἶχον πάντοτε προτρέψει τοὺς Τρωαδίτας νὰ κλείσωσιν εἰρήνην καὶ νὰ παραδώσωσιν τὴν Ἑλένην εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ὅθεν, οἱ δύο ἡγεμόνες ἀφεθέντες ἀνενόχλητοι, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Τρωάδος πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλης τινὸς πατρίδος. Καὶ ὁ μὲν Ἀντήνωρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν (γ) οἵτινες ἀποβεβλημένοι ἐκ τῆς Παφλαγονίας (δ) ἐνεκα ἐμφυλίων ταραχῶν καὶ ἐστερημένοι τοῦ βασιλέως των Πολυμαίους, φονευθέντος ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἐζήτουν ἀρχηγὸν καὶ ἄστυλιν, εἰσεχώρησε μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ ἀδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἐκεῖ ἐσύστησε βασιλεῖον μεταξὺ τῶν Ἀλπεων καὶ τῆς θαλάσσης, ὅπερ καὶ Ἑνετία ὀνομάζεται μέχρι σήμερον καὶ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ Ἑνετοί.

Ὁ δὲ Αἰνεΐας, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ἐγκαθιδρυτὴς

μεγαλητέρου κράτους ἐστάθη πρῶτον εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σικελίαν καὶ τελευταῖον προσωμίσθη εἰς Λαύρεντον (α) ἔνθα ἀπεβίβασεν τοὺς Τρωαδίτας οἵτινες διεσπάρησαν ἐν τῷ ἄμα τῇδε κακέισε πρὸς λεηλασίαν καὶ λαφυραγωγίαν.

Τοῦτο ἰδόντες ὁ Βασιλεὺς Λατίνος (β) καὶ οἱ Ἀβοριγίνες (γ), οἱ κατέχοντες τότε τὸν τόπον, ἔλαβον τὰ ὄπλα, καὶ ἔτρεξαν πανσρατιᾷ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων ἐκείνων λεηλατῶν.

Ἄμα ὅμως οἱ δύο στρατοὶ ἤλθον ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ πρὶν ἀκόμη συναθῆ οὐδεμία μάχη, ὁ βασιλεὺς Λατίνος προέβη καὶ ἐζητήσατο συνέντευξιν μετὰ τοῦ ξένου ἀρχηγοῦ, ἥτις καὶ τῷ παρεχωρήθη. Συνελθόντων ὅθεν τῶν δύο ἀρχιστρατήγων, ὁ βασιλεὺς Λατίνος ἠρώτησεν ποῖα ἦν ἡ πατρίς τῶν ξένων, ὅποια κακὴ τύχη τοὺς ἐξώρισεν ἐκεῖθεν, καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς εἰς τὰ Λαυρεντινὰ πεδιά ἀποβιβάσεώς των. Ἄμα δὲ ἔμαθεν ὅτι οἱ ξένοι ἐκείνοι ἦσαν Τρωαδίται, ὅτι ἀρχηγὸς αὐτῶν ἦν ὁ Αἰνεΐας ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πατρίδος των φυγάδες καὶ πλάνητες ἐζήτουν μέρος ἵνα ἐγκατασταθῶσι καὶ ἀνεγείρωσι πόλιν, ἐθαύμασεν αὐτοὺς καὶ τὸν ἥρωα ἀρχηγόν των, ὅστις καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς εἰρήνην ἦν προδιατιθεμένος, καὶ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα ὡς πρῶτον δεῖγμα τῆς μελλούσης φιλίας των. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ δύο ἀρχηγοὶ συνωμολόγησαν συνθήκην καὶ οἱ δύο στρατοὶ συνηνώθησαν.

Ὁ βασιλεὺς Λατίνος προσεκάλεσε τὸν Αἰνεΐαν εἰς τ' ἀνάκτορά του καὶ τῷ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του Λατινίας, συνενῶν διὰ τοῦ συνοικεσίου τούτου τὰ δύο ἔθνη.

Περιχαρεῖς οἱ Τρωαδίται διὰ τὸν αἶσιον ἐκείνον γάμον ὅστις ἔθετεν ἐν τέρμα εἰς τὰς περιπλανήσεις καὶ κακουχίας των, ἀνήγειρον μικρὰν τινὰ πόλιν εἰς ἣν ὁ Αἰνεΐας ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του ὀνομάσας αὐτὴν Λατινίαν.

Μετ' οὐ πολὺ νέος πόλεμος ἐξεβράχθη. Τοῦρνος ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρουτούλων (δ), εἰς ὃν ὁ Λατίνος εἶχε προηγουμένως ὑποσχεθῇ τὴν χεῖρα τῆς Λατινίας ὠργισθεὶς διότι εἶδεν ἐαυτὸν παραγκωνισθέντα ὑφ' ἐνὸς ξένου ἐκήρυξε τὸν πόλεμον εἰς τοὺς Ἀβοριγίνες καὶ εἰς τοὺς Τρωαδίτας. Ἡ ἐκθασίς τοῦ πολέμου ὑπῆρξε κακὴ δι' ἀμφοτέρω τὰ μέρη, διότι οἱ μὲν Ρούτουλοι ἐνίκηθησαν, οἱ δὲ Ἀβοριγίνες καὶ Τρωαδίται ἐστερήθησαν τοῦ βασιλέως των ὃν διεδέχθη ὁ Αἰνεΐας ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατευμάτων.

(α) Ἀντήνωρ· υἱὸς τοῦ Αἰσούτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας.

(β) Αἰνεΐας· υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ μετὰ τὸν Ἑκτορα ἀνδρείωτερος τῶν Τρώων.

(γ) Ἑνετοί· ἔθνος τῆς Παφλαγονίας παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμὸν οἰκοῦντες.

(δ) Παφλαγονία· ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

(α) Λαύρεντον· πόλις τῆς Ἰταλίας πάλαι καθέδρα τοῦ βασιλέως Λατίνου· τὸ νῦν Torre di Paterno.

(β) Λατίνος· βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρτίας.

(γ) Ἀβοριγίνες· ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.

(δ) Ρούτουλοι· ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἰταλίας συγχωνευθὲν μετέπειτα μετὰ τῶν Λατίνων.